

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΙ

Λευκή Ντελλιέρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Σε μία δεξίωσι πού δίδεται πάνω στη γαλλική ναυαρχίδα «Ρισελιέ» ο υποπλοίαρχος Φρειδερίκος Πλεμόν, αξιωματικός με μέλλον και νέος επιβλητικής ωμορφιάς, βλέπει για πρώτη φορά την νεαρά Λευκή Ντελλιέρ, άρχοντοπούλα εξωτικής ωμορφιάς, κι' αισθάνεται για' αυτήν ένα παράφορο έρωτα, τον πρώτο έρωτα πού ανθίζει στην καρδιά του. Μά και η Λευκή Ντελλιέρ, με την πρώτη ματιά, νοιώθει ένα σφοδρό πάθος για τον ώραιο αξιωματικό, αν και είνε μνηστευμένη με τον Λεοπόλδο Γκιδάλ, έναν νέο της εποχής, κομψό, γλεντζέ και φιλήδονο. Η Λευκή δέν κρύβει το αισθημά της. Αφήνει να το αντίληφθῆ και αυτός ο μνηστήρ της, τον οποίο δέν αγαπά. Αντιθέτως ο Πλεμόν θέλει να ξεχάση τη Λευκή, θέλει ν' αποφύγη τον έρωτα αυτόν, γιατί είνε φτωχός και φοβάται πως η νέα θα τον περιφρονήση. Στο μεταξύ αυτό, ενώ η Λευκή γυρίζει με τη μητέρα της, το μνηστήρα της και το θείο του, τον γηραιό κ. Γκιδάλ και τις φίλες της στάς Κάννας με τη θαλαμηγού της, ο Πλεμόν αναγκαστεί για την Τουλόν, όπου πρόκειται ν' αναλάβῃ την διοίκησι ενός νέου τορπιλλοβόλου, του «29». Και στην Τουλόν ο Πλεμόν δέν μπορεί να ξεχάση την Λευκή. Σφαδάζει και υποφέρει φρικτά μέσα στη φλόγα της αγάπης. Άλλες ημέρες άργότερα ο έρωτευμένος αξιωματικός παίρνει άδεια και φεύγει για την έπαρχία, όπου βρίσκεται η μητέρα του, η οποία τόν λατρεύει. Η κ. Πλεμόν αντιλαμβάνεται άμέσως ότι ο Φρειδερίκος είνε έρωτευμένος και τρομάζει, γιατί πρό έτών, μία τσιγγάνα της είπε ότι το μονάκριβο παιδί της θα θασανιστή σκληρά μόλις αγαπήση. Γεμάτη αγωνία η κ. Πλεμόν, ζητάει από το Φρειδερίκο να της άνοιξη την καρδιά του, άποκαλύπτοντάς του συγχρόνως την προφητεία της τσιγγάνας. Ο Φρειδερίκος δέν της κρύβει την αλήθεια. Ομολογεί τον έρωτά του. Προσθέτει όμως ότι δέν έλπίζει σε τίποτε γιατί είνε φτωχός. Η μητέρα του συγκινείται και προσπαθεί να τον παρηγορήση. Δέν είνε καθόλου φτωχός. Έχει τη θέσι του, τα νειάτα του, το μέλλον του. Ο Θεός θα τον βοηθήση... Μετά τρεις μήνες ο Πλεμόν άποχαιρετά τη μητέρα του, ξαναγυρίζει στην Τουλόν κι' έπιχειρεί με το τορπιλλοβόλο «29» ένα επικίνδυνο δοκιμαστικό ταξίδι. Ξεκινούν με καλό καιρό κι' άξαφνα ξεσπάει μία άγρια τρικυμία, πρωτοφανούς σφοδρότητος. Το τορπιλλοβόλο κινδυνεύει να θυιστή από στιγμή σε στιγμή... Χάρης όμως στον κυβερνήτη του σώζεται και εισπλέει στο λιμάνι του Αντίμπ. Στο Αντίμπ ο Πλεμόν γίνεται δεκτός με θαυμασμό για το κατόρθωμά του. Τυχαίως δέ εκεί, χωρίς να το περιμένη, βλέπει ξάφνα την κ. Ντελλιέρ με την Λευκή και τον κ. Γκιδάλ. Η Λευκή αντικρύζει επίσης με δυνατό χτυποκάρδι τον Φρειδερίκο. Ο κ. Γκιδάλ ζητάει από τον Πλεμόν να τους έπιτρέψη να έπισκεφθούν το τορπιλλοβόλο. Η έπισκεψις γίνεται, οι δυο νέοι γνωρίζονται πλέον άρκετά καλά και η κ. Ντελλιέρ καλεί τον Φρειδερίκο να τους έπισκεφθῆ στάς Κάννας. Ο Φρειδερίκος γυρίζει στην Τουλόν περισσότερο έρωτευμένος. Ωστόσο διατάζει να πάη στάς Κάννας. Γράφει και ζητάει τη συμβουλή της μητέρας του. Η κ. Πλεμόν του άπαντά: «Πήγαινε κ' ύστερα γράψε μου πάλι». Συγχρόνως ο Φρειδερίκος λαμβάνει έπιστολήν της κ. Ντελλιέρ, πού του υπενθυμίζει την υπόσχεσι πού έδωσε στο Αντίμπ ότι θα μεταθῆ στάς Κάννας.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο Πλεμόν δέν ήξερε πλέον τί να κάμη.

Νά πάη ή να μην πάη στις Κάννες;

Η καρδιά του του έλενε ναί.

Το πνεύμα του αντιδρούσε.

Ο Φρειδερίκος έτρεμε μπρός στην τόση ευτυχία πού του χαμογελοῦσε. Φοβόταν. Και την παραμονή ακριβώς της ημέρας πού τον περίμεναν στις Κάννες έβίασε τον εαυτό του να γράψη το παρακάτω γράμμα στην κ. Ντελλιέρ:

«Κυρία,

Σας ευχαριστώ άπειρώς για την νέα φιλική σας πρόσκλησι. Έπιτρέψτε ωστόσο εις έναν άτυχῆ ναυτικό, δεσμευμένο άπ' τις ανάγκες της υπηρεσίας, να μη δεχτή την ευγενική σας πρόσκλησι. Θα λάβω την τιμή άργότερα να σας προσφέρω αυτοπροσώπως τις ευχαριστίες μου.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΠΛΕΜΟΝ»

Ο Φρειδερίκος έτρεξε θιαστικός κι' έρριξε το γράμμα στο ταχυδρομείο. Φοβόταν μήπως το μετανοιώση και το σχίση. Όταν έρριξε το γράμμα του, άνάσανε μ' άνακούφισι. Έπί τέλους. Είχε φερθῆ άνδρικά. Έτσι έπρεπε να φερθῆ.

Τί ζητούσε αυτός στην εορτή της κ. Ντελλιέρ; Ποθούσε βέβαια να ιδῆ τη Λευκή. Μά θα ήταν ένας ξένος για όλον εκείνο τον ευτυχισμένο άριστοκρατικό κόσμο.

Ωστόσο, όσο περνούσε η ώρα ο Φρειδερίκος άρχισε να μετανοιώνῃ για την πράξι του. Η καρδιά του ήταν βαρεία. Άγαπούσε τη Λευκή. Και όμως την απέφευγε. Δέν είχε τη δύναμι να τρέξη κοντά της.

Για να ξεχάση ο Φρειδερίκος, έτράθηξε προς τον Ναύσταθμο, όπου βρισκόταν το τορπιλλοβόλο «29» προς έπισκευήν, έπειτα από τις ζημίες ποδχε πάθει στο ταξίδι του.

Όταν έφτασε εκεί τον πληροφορήσαν ότι η έπισκευές θα κρατούσαν σωστές δεκαπέντε ημέρες.

Ο Πλεμόν στενοχωρήθηκε.

Ήταν άναγκασμένος έτσι να μείνη δυο βδομάδες και πλέον με σταυρωμένα τα χέρια. Τί άνία, Θεέ μου!...

Συλλογισμένος και μελαγχολικός τράθηξε για το ξενοδοχείο του.

Μόλις μπῆκε στην είσοδο, ένας υπηρέτης τον πλησίασε.

— Κύριε Πλεμόν, του είπε, άφησαν ένα έπισκεπτήριο για σας.

Ο Φρειδερίκος ένοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται μόλις έρριξε το βλέμμα του στο έπισκεπτήριο. Ήταν της κ. Ντελλιέρ.

— Το έφερε μία κυρία, είπεν ο υπηρέτης του ξενοδοχείου.

— Ήταν μόνη της; ρώτησε άδιάφορα διήθεν ο Φρειδερίκος.

— Όχι. Ήταν μαζί της μία πολύ ωμορφή νέα κι' ένας ήλικιωμένος κύριος. Μου είπαν μάλιστα να σας πω να μην άπομακρυνήτε από το ξενοδοχείο γιατί θα γυρίσουν να σας πάρουν.

Ο Φρειδερίκος τα είχε κυριολεκτικώς χαμένα.

Δέν καταλάβαινε τίποτε.

Τί ζητούσε στην Τουλόν η κ. Ντελλιέρ με την Λευκή και τον κ. Γκιδάλ;

Η καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά.

Άνέθηκε στο δωμάτιό του κι' άρχισε να θηριατίζει νευρικά έπάνω-κάτω.

Η Λευκή βρισκόταν στην Τουλόν. Θα την ξανάβλεπε σε λίγο. Η σκέψις αυτή τον τρώμαζε και τον μεθούσε συγχρόνως.

Ύστερα από είκοσι λεπτά άκουσε να του χτυποῦν την πόρτα.

Ήσαν η κ. Ντελλιέρ με την Λευκή.

— Είμαστε άδιάκριτοι ίσως, κ. Πλεμόν, του είπε η μητέρα της Λευκής.

— Άδιάκριτοι! Τί λέτε, κυρία! διαμαρτυρήθηκε ο Φρειδερίκος. Μου κάνετε μεγάλη τιμή κι' έξαιρετική ευχαρίστησι. Ωστόσο δέν φανταζόμουν...

— Πώς βρισκόμαστε στην Τουλόν;

— Ακριβώς, κυρία.

— Έχετε δίκηο ν' άπορήτε. Θα σας εξηγήσω όμως άμέσως τί συνέβη. Σήμερα το πρωί έλάθαμε το γράμμα σας στο όποιο μας έγράφατε ότι δέν θα μπορούσατε να ρηῆτε στην εορτή μας. Δέν μπορείτε να φαντασθῆτε πόσο μας έλύπησε αυτό. Γιατί την εορτή αυτή την διοργανώσαμε προς χάριν σας, κ. Πλεμόν. Η Λευκή μάλιστα δέν ήθελε ν' άκούση τίποτα. Δέν μπορούσε να καταλάβῃ πως είνε δυνατόν να κρατή η υπηρεσία έναν αξιωματικόν μακριά από τους φίλους του. Άμέσως λοιπόν, χωρίς πολλά λόγια, η δεσποινίς κόρη μου με διάταξε — με δ ι έ τ α ξ ε — άκούτε, κ. Πλεμόν; να ντυθῶ και να έρθουμε να σας πάρουμε. Τί να κάμη; Τα σημερινά κορίτσια έχουν χειραφετηθῆ, έχουν μάθει να προστάζουν, δέν δέχονται άντιρρήσεις. Υπάκουσα και ήρθαμε γρήγορα-γρήγορα στην Τουλόν. Γνωρίζουμε έδω τον ναύαρχό σας και χωρίς να χάσουμε καιρό έτρέξαμε να τον συναντήσουμε και να του πάρουμε τεσσάρων ημερών άδεια για σας.

Ο Πλεμόν άκουγε σασιτισμένος.

Λέξις δέν έβγαине από τα χείλη του.

— Όλα είν' εν τάξει, συνέχισε η κ. Ντελλιέρ. Δέν μπο-

ρείτε πειά να μᾶς ξεφύγετε, κ. Πλεμόν. ἤρθαμε γιὰ σᾶς στὴν Τουλών. Ἡ ἄδειά σας βρίσκεται στὸ πορτοφόλι μου. Δὲν μᾶς μένει πειά παρὰ νὰ σᾶς ἀπαγάγουμε.

Ὁ Φρειδερίκος θέλησε νὰ πῆ κάτι, ἀλλὰ εἶχε χάσει κυριολεκτικῶς τὰ λόγια του.

Ἡ κ. Ντελλιέρ ἀντελήφθη τὴν ταραχὴ του.

— Πρέπει νὰ με συγχωρήσετε, κ. Πλεμόν, τοῦ εἶπε. Δὲν ἠθύνομαι καθόλου γιὰ ὅλα αὐτά. Ἡ Λευκὴ τὰ ἐσκάρωσε. Ἄ, εἶνε πολὺ ἀλλόκοτη ἢ δεσποινὶς κόρη μου, κ. Πλεμόν. Αὐτὴ μ' ἐξουσιάζει ἀπὸ τότε ποὺ ἔχασα τὸν σύζυγό μου.

Συγχρόνως ἡ κ. Ντελλιέρ γύρισε πλάι της καὶ ρώτησε:

— Ἔτσι δὲν εἶνε, Λευκὴ; Μίλησε, παιδί μου.

Μὰ ἡ Λευκὴ εἶχε γλυστρήσει στὸ μεταξὺ αὐτὸ σιγά-σιγά καὶ εἶχε τρυπώσει ντροπαλὰ πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα.

— Λευκὴ! φώναξε ἡ κ. Ντελλιέρ. Ἄ, μικρούλα πονηρή!... Σκαρώνεις ὅλην αὐτὴ τὴν ἱστορία κι' ἐπειτα πηγαίνεις καὶ κρύβεσαι; Ἐλα, κόρη μου. Δὲν χρειάζονται πλέον δισταγμοί. Ὁ κ. Πλεμόν γνωρίζει καταλεπτῶς τί συνέβη.

Ὁ Φρειδερίκος γύρισε καὶ κύτταξε τὴν Λευκὴ. Ἦταν ὡραία περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Φοροῦσε ἕνα ὀλόλευκο φανελλένιο φόρεμα με ναυτικὸ γιαντῶ, ποὺ τῆς πήγαινε ὑπέροχα κι' ἀφῆνε νὰ φαίνεται ὁ ἀλαβάστρινος λαϊμός της, λαϊμός κύκνου, λαϊμός ἀγάλματος ἀρχαίας Νύμφης.

— Λοιπὸν, δεσποινὶς, τὴν ρώτησε ὁ Φρειδερίκος, με φωνὴ πούτρεμε ἐλαφρῶς, σεῖς θελήσατε νὰ με καταστήσετε εὐτυχισμένο παρὰ τὴν θέλησί μου;

— Παρὰ τὴ θέλησί σας; ἀπόρησεν ἡ νέα. Γιατί τὸ λέτε αὐτό; Δὲν θέλατε λοιπὸν νὰ ρηθῆτε στὴ γιορτὴ μας; Φοβόσαστε μήπως πλήξετε, ἀρά γε;

Ὁ Φρειδερίκος θέλησε ν' ἀπαντήσῃ, νὰ δικαιολογηθῆ. Μὰ, ἀλλοίμονο, δὲν εἶχε τὴν δύναμι. Αὐτὸς ποὺ ἀφηφοῦσε τὴν φουρτουνιασμένη θάλασσα, τὰ ἔχανε σὰν μικρὸ παιδί μπρὸς τὴν Λευκὴ.

Ἡ νέα ἀντελήφθη τὴν ταραχὴ του κι' εὐχαριστήθηκε. Ἡ ταραχὴ τοῦ Φρειδερίκου ἔδειχνε καθαρὰ τὸ χτυποκάρδι του τὴ στιγμὴ κείνη.

— Τέλος πάντων, εἶπεν ἡ Λευκὴ ἀντιρρήσεις δὲν χωροῦν. Ἔτοιμα σῆτε νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε, κ. Πλεμόν. Δὲν σᾶς ἀρκεῖ ὅτι ἔκα να ὀλόκληρο ταξίδι γιὰ νὰ ρηθῆ, νὰ σᾶς πάρω; Καμμιά ἄλλη νέα δὲν θὰ ξεκινούσε νάρθη στὴν Τουλών γιὰ νὰ παραλάβῃ τὸν χορευτὴ της. Φαντασθῆτε συνεπῶς πόσο περήφανη θὰ εἶμαι γιὰ σᾶς. Θὰ λέω στὶς φίλες μου: «Γνωρίζετε τὸν κ. Πλεμόν, τὸν κυβερνήτη τοῦ τορπιλοβόλου «29»; Τὸν εἶχα καβαλιέρο μου τέσσερες ὀλόκληρες ἡμέρες!

Ὁ Φρειδερίκος παρεξηγήσε τὰ λόγια τῆς Λευκῆς. Νύμισε πὼς ἡ νέα τὸν καλοῦσε στὴ γιορτὴ ποὺ θὰ ἐδίδοτο στὶς Κάννες; γιὰ νὰ τὸ ἐπιδεικνύη στὶς φίλες της. Ἦταν ἔτοιμος μάλιστα ν' ἀρνηθῆ ἀπότομα. Μὰ συγκρατήθηκε. Θὰ ἦταν ἀχαριστία ἐκ μέρους του νὰ φερθῆ θάνασσα στὴν ὡραία ἐκείνη νέα ποῦχε κάμει ὀλόκληρο ταξίδι πρὸς χάριν του. Ὡστόσο γύρισε καὶ εἶπε στὴ Λευκὴ:

— Ξέρετε, δεσποινὶς, δὲν γνωρίζω νὰ χορεύω θάλς.

Ἡ Λευκὴ ὑπωψιάστηκε ἴσως το πεισματάρικο ψέμα του. Ὡστόσο δὲν ἐθύμωσε.

— Δὲν πειράζει, τοῦ ἀπάντησε. Ἀπλούστατα, δὲν θὰ χορεύσουμε θάλς.

* * *

Στὶς Κάννες.

Στὴν ἐπιστῆ «Ντ' Ἐοίν» ὁποῦ μένει ἡ κ. Ντελλιέρ, ἔχει συγκεντρωθῆ ὅλος ὁ καλὸς κόσμος τῆς κοσμικῆς λουτροπόλεως, ὅλες τὶς φεγγοβόλες ὡμορφιές, ὅλος ὁ πλοῦτος καὶ ἡ κομψότης.

Εἶνε νύχτα.

Ἀπὸ τὴ θάλασσα φθάνει ὁ μπάτης δροσερὸς καὶ μυροβόλος.

Τὰ χορευτικὰ ζεύγη στροβιλίζονται ὑπὸ τοὺς μελωδικοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς.

Καθισμένος κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο ὁ Φρειδερίκος ἀναζητεῖ με τὸ βλέμμα του τὴ Λευκὴ. Δὲν ἔχει φανῆ ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ γεύματος. Ποῦ βρίσκεται, ἀρά γε;

Ἐξαφνα ἕνας περίεργος θόρυβος ἀντηχεῖ ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς μεγάλης αἰθούσης. Ψιθυρισμοὶ θαυμασμοῦ.

Τὰ χορευτικὰ ζεύγη παραμερίζουν.

Τί συμβαίνει λοιπὸν;

Ἡ καρδιά τοῦ Φρειδερίκου σφίγγεται.

Ἀντιλαμβάνεται, γιὰτί ὅλοι αὐτοὶ οἱ ψιθυρισμοὶ γιὰτί ὅλη αὐτὴ ἡ ἀναστάτωση.

Εἶν' Ἐκείνη!

Εἶνε ἡ Λευκὴ.

Τὸ προαίσθημά του δὲν τὸν ἀπάτησε.

Μόλις ἐμπῆκε πράγματι στὴν αἰθουσα ἡ δεσποινὶς Ντελλιέρ, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς της.

Θεὲ μου! Τὰ μάτια τοῦ Φρειδερίκου θαμπώνουν. Τὴν ἀντικρῶζει ὡραία σὰν βασίλισσα, ὑπέροχη, ὄνειρώδη.

Καμμιά ἄλλη μέσα στὴ μεγάλη αἰθουσα, καμμιά νέα, καμμιά κυρία, δὲν εἶνε τόσο ὡμορφη.

Ἡ Λευκὴ διασχίζει τὴν αἰθουσα, ἀναζητεῖ τὸν Φρειδερίκο, τὸν βλέπει, τρέχει κοντὰ του καὶ τὸν ρωτᾷ, ἐνῶ ἕνα θεῖο χαμόγελο λάμπει στὸ νεραϊδένιο πρόσωπό της:

— Λοιπὸν, κ. Πλεμόν, εἶν' ἀλήθεια ὅτι δὲν ξέρετε νὰ χορεύετε θάλς;

Ὁ Φρειδερίκος δὲν ἀπαντᾷ. Γοητευμένος ἀπ' τὴν θαμβωτικὴ ὡμορφιά τῆς νέας σηκώνεται ὄρθιος.

Ἡ Λευκὴ ἀκουμπᾷ τὸ χέρι της στὸν ὤμο του.

Ἐνα κῦμα ἀρώματος τὸν μεθάει.

Ἡ μουσικὴ ποὺ εἶχε σταματήσει ἀναρχίζει.

Ὁ Φρειδερίκος νοιώθει ἕνα ἠλεκτρικὸ ρεῦμα νὰ τὸν τινάζῃ ὀλόκληρο, νὰ τὸν ἀφυπνίζει. Πάφνει τὸ χέρι τῆς Λευκῆς στὸ δικό του, τὴν σφίγγει κοντὰ του καὶ ρίχνεται μαζύ της στὸν ἴλιγγο τοῦ χοροῦ.

Εἶνε μεθυσμένος, μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα.

Τὸ παρθενικὸ σῶμα τῆς Λευκῆς ἀκουμπᾷ ἐπάνω του, νοιώθει τὴν ἐπαφὴ τοῦ στήθους της καὶ τρελαίνεται.

Ὡ, πόσο τὴν ἀγαπᾷ...

Πόσο εἶνε εὐτυχισμένος!...

Χορεύει καὶ ἀναπνέει ἀπληστα τὸ ἄρωμα τῶν μαλλιών της, τὸ ἄρωμα τοῦ σώματός της.

Ἡ θερμὴ πνοὴ της χαϊδεύει τὸ πρόσωπό του.

Δὲν χορεύουν, πετοῦν.

Τὴν κυττάζει στὰ μάτια καὶ ἴλιγγιά.

Τοῦ ἔρχεται ἡ ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμία νὰ τῆς ψιθυρίσῃ:

— Λευκὴ, σ' ἀγαπᾷ... σὲ λατρεύω!

Γιὰ νὰ μὴ τοῦ ξεφύγῃ ἡ φράσις αὐτὴ, σφίγγει με πῆσιμα τὰ χεῖλη του.

Κλείνει τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ τὴν βλέπῃ...

Ἡ ὥρα ἔχει περάσει.

Ἐσήμαναν τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Οἱ χορευταὶ ἀρχίζουν ν' ἀραιώνουν.

Ὁ Φρειδερίκος ἔχει ἀποσυρθῆ καὶ πάλιν στὴ θέσι του, κοντὰ στὸ παράθυρο.

Ἡ Λευκὴ δὲν φαίνεται στὴν αἰθουσα. Ἐχει ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιό της.

Ἡ Λευκὴ ἔστρεκε πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα...

Ο Πλεμόν άκουμπάει τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του καὶ βυθίζεται σὲ σκέψεις. Τί εὐτυχισμένη νύχτα αὐτή! Ἄλλὰ αὐριο; Μεθαύριο; Θὰ βρεθῆ καὶ πάλι μόνος. Χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα ἴσως. ὦ, γιατίι νὰ ρθῆ σ' αὐτὴ τῆ γιορτῆ; Γιατί νὰ βασανίζεται καὶ νὰ ὑποφέρει τόσο; Θὰ ἔδινε ὅ,τι κι' ἂν τοῦ ζητοῦσαν γιὰ νὰ βρεθῆ στὸ τορπιλλοβόλο του, μὲ τοὺς πιστοὺς καὶ γενναίους ναῦτες του, μέσα στὶς τρικυμίες τῶν θαλασσῶν.

Τόσο τὸν εἶχαν παρασύρει ἡ σκέψεις του αὐτὲς ὥστε δὲν ἀντελήφθη ὅτι ὄλοι εἶχαν φύγει, ὅτι εἶχε ἀπομείνει ἐντελῶς μόνος καὶ ὅτι ἦταν καιρὸς ν' ἀποσυρθῆ στὸ δωμάτιο ποὺ τοῦ διέθεσαν στὴν ἔπαυλι Ντ' Ἐρίν.

Μόνος! Κανείς δὲν τὸν ἔβλεπε...

Ὁ πόνος του τώρα μεγάλωσε

Τὰ μάτια του βούρκωσαν. Ἐκλαιγε!...

Ἐξαφνα αἰσθάνθηκε κάποιον νὰ τὸν ἐγγίξει ἑλαφρὰ στὸν ὦμο. Τινάχτηκε ταραγμένος καὶ κύτταξε ἐμπρὸς του.

Ἦταν ἡ Λευκή.

Μὴ ξέροντας καλὰ-καλὰ τί κάνει, ὁ Φρειδερίκος ἄρπαξε τὸ χέρι τῆς νέας καὶ τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη του.

Ἡ Λευκὴ δὲν θύμωσε. Δὲν τράβηξε τὸ χέρι τῆς, πάνω στὸ ὁποῖο ἔνοιωθε τώρα δυὸ φωτιές. τῆ φωτιὰ τοῦ φιλήματος καὶ τῆ φωτιὰ τῶν δακρῶν τοῦ καλεσμένου τῆς...

Ὅταν ἀργότερα ὁ Φρειδερίκος βρέθηκε στὸ δωμάτιό του δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεση γιὰ ὕπνο. Ἦταν κουρασμένος κι' ὅμως δὲν μπορούσε νὰ κλείσῃ μάτι.

Ἡ σκέψις τους πετοῦσε σ' ἐκείνη.

Ἄρχισε νὰ γλυκοχαράζει τέλος ὅταν τὰ μάτια του σφάλισαν.

Στὶς ἐννέα τὸν εἰδοποίησαν ὅτι τὸ πρόγευμα ἦταν ἔτοιμο.

Ἀναγκάστηκε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ ντυθῆ, ἂν κ' ἦταν κατακουρασμένος καὶ εἶχε μεγάλη ἀνάγκη ὕπνου. Ἀποοῦσε μὲ τὴν ἀντοχὴ τῆς κ. Ντελλιέρ καὶ τῆς Λευκῆς. Πῶς βρισκόντουσαν στὸ πόδι ἀπὸ τὶς ἐννέα, ἔπειτα ἀπὸ τῆ χθεσινῆ γιορτῆ κι' ἀφοῦ δὲν εἶχαν κοιμηθῆ παρὰ τέσσερες ἢ πέντε ὥρες;

Κι' ὅμως βρῆκε στὴν τραπεζαρία καὶ τῆ Λευκὴ καὶ τὴν μητέρα τῆς φρεσκοτάτες κι' εὐδιάθετες.

Ἡ Λευκὴ μάλιστα εἶχε πρώτης τάξεως κέφι. Εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὶς ἔξη σχεδόν, εἶχε πάρει τὸ μπάνιο τῆς καὶ τώρα φλυαροῦσε σὰν πουλάκι.

Ὁ Φρειδερίκος ἦταν στενοχωρημένος. Ἦθελε νὰ ἐξηγηθῆ στὴ Λευκὴ. Νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμην γιὰ ὅ,τι συνέβη τῆ νύχτα. Κι' ἐπὶ τέλους ἡ εὐκαιρία αὐτὴ τοῦ δόθηκε σὲ λίγο.

— Κύριε Πλεμόν, τοῦ εἶπε ἡ Λευκὴ, θέλετε νὰ κάνουμε ἕναν μικρὸ περίπατο στὸν κῆπο;

Ὁ Φρειδερίκος τὴν ἀκολούθησε πρόθυμα.

Ὁ κῆπος τῆς ἐπαύλεως Ντ' Ἐρίν ἦταν ἕνας μικρὸς παράδεισος, μὲ τὰ πυκνόφυλλα δέντρα του, τοὺς θάμνους του καὶ τὶς ποικιλίες τῶν λουλουδιῶν του.

Οἱ δυὸ νέοι προχωροῦσαν σιωπηλοί. Ἐφτάσαν τέλος σ' ἕνα μέρος στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν ψάθινα καθίσματα.

Ἡ Λευκὴ κάθησε σ' ἕνα κάθισμα καὶ εἶπε στὸν Φρειδερίκο:

— Λοιπὸν, κ. Πλεμόν; Ἄν δὲν κάνω λάθος θέλετε νὰ μοῦ πῆτε κάτι.

Ὁ Φρειδερίκος ταραχτήκε. Ἐνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται. Συνῆλθε ὅμως γρήγορα καὶ εἶπε στὴ νέα:

— Ναι, δεσποινὶς Λευκὴ, πρέπει νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην

— Νὰ μοῦ ζητήσετε συγγνώμην; Δὲν σᾶς καταλαβαίνω, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Λευκὴ.

— Τότε πρέπει νὰ ἐξηγηθῶ προηγουμένως, εἶπε ὁ Φρειδερίκος.

— Ἐστω. Ἐξηγηθεῖτε.

Ὁ Φρειδερίκος δὲν ἐδίστασε πλέον. Ὁρθὸς μπρὸς στὴν νέα ποὺ λάτρευε, ἄρχισε νὰ τῆς μιλάει μὲ θάρρος, ἀποφασιστικά, μὲ εὐλικρίνεια.

— Δεσποινὶς Λευκὴ, τῆς εἶπε, πρέπει νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην γιὰ ὅ,τι συνέβη χθὲς τὴν νύκτα. Ὅ,τι ἔκαμα τῆ

στιγμὴ ποὺ ἦμουν μόνος καὶ μὲ πλησιάσατε, τὸ ἔκαμα χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῶ, ἐπάνω στὴν ἑξαψί μου. Λησμονῆστε τὴ σκηνὴ ἐκείνη, δεσποινὶς, συγχωρήστε με γιὰ ὅ,τι ἔγινε.

Ἡ Λευκὴ τὸν κύτταξε καλὰ στὰ μάτια καὶ τὸν ρώτησε: — Ὅστε μετανοεῖτε, κ. Πλεμόν, γιὰ ὅ,τι συνέβη χθὲς τῆ νύχτα;

Ἡ ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐρώτησις ἔκαμε τὸν Πλεμόν νὰ σαστήσῃ καὶ νὰ χάσῃ τὰ λόγια του.

Εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι του χωρὶς νὰ μιλάει.

Ἡ Λευκὴ παρεξήγησε τὴν σιωπὴν του αὐτῆ. Παρεξήγησε τὰ λόγια του. Ὅστε μετανοοῦσε λοιπὸν γιὰ τῆς φίλησε τὸ χέρι;

Πειραγμένη ἡ νέα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά της.

— Αὐτὸ μόνον θέλατε νὰ μοῦ πῆτε, κ. Πλεμόν; ρώτησε τὸν Φρειδερίκο.

— Μάλιστα, δεσποινὶς, ἀπάντησε ὁ Πλεμόν.

— Πολὺ καλὰ, κύριε, εἶπεν ἡ Λευκὴ. Ἄφοῦ τὸ θέλετε θὰ λησμονῆσω.

Ἐπρόφερε τὴν φράσι «θὰ λησμονῆσω» κατὰ περιέργου τρόπο, μὲ κάποια πικρία καὶ ἀπογοήτευσιν.

Ὁ Φρειδερίκος τὸ ἀντελήφθη. Κατάλαβε τὸ λάθος του. Κι' ἔνοιωσε μιὰ τρομερὴ ἀγωνία νὰ τὸν πνίγῃ.

— Ὅστε ἔτσι λοιπὸν; Θὰ χωρίζαν γιὰ πάντα παρεξηγημένα, δυσάρεστημένα, γιὰ νὰ μὴ ξαναἰδωθοῦν ποτέ;

Ὁ Φρειδερίκος δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ πλέον.

— Μιὰ λέξι ἀκόμη, δεσποινὶς, εἶπε.

— Σᾶς ἀκούω, τοῦ ἀπάντησε ἡ νέα.

— Σᾶς ἐζήτησα συγγνώμην, δεσποινὶς Λευκὴ, γιὰ ὅ,τι συνέβη τῆ νύχτα, γιὰ τὸν ἔπρεπε νὰ παρασυρθῶ μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ. Ἦμουν τρελλός. Συγχωρήστε με. Κι' αὐτὴ τῆ στιγμὴ ποὺ σᾶς μιλοῦ ὁ νοῦς μου εἶνε θολός, ἡ καρδιά μου τρικυμισμένη. Τί εἶμαι ἐγὼ γιὰ σᾶς, δεσποινὶς; Ἐπρεπε νὰ σκεφθῶ τὴν ἀπόστασι ποὺ μᾶς χωρίζει. Εἶμαι ἕνας φτωχὸς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ἐνῶ σεῖς..

Ἡ φωνὴ του ἔτρεψε.

— Ναι, δεσποινὶς Λευκὴ, συνέχισε βαθεῖα συγκινημένος. Ἐπρεπε νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ αὐτὸ, γιὰ τὸν ἔπιθυμῶ νὰ χωριστοῦμε δυσάρεστημένοι. Καὶ σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω: Δὲν ἔπρεπε νὰ τολμῶ νὰ σηκῶσω τὰ μάτια μου ἐπάνω σας. Γι' αὐτὸ μετάνιωσα γιὰ ὅ,τι συνέβη χθὲς.

Ἡ Λευκὴ κύτταξε τὸν Φρειδερίκο μὲ συμπάθεια.

— Ἐπὶ τέλους, σᾶς ἐνοῶ, τοῦ εἶπε. Ἐκάματε καλὰ νὰ μοῦ μιλήσετε μὲ εὐλικρίνεια. Ἄν δὲν μοῦ δίνατε τὴν ἐξήγησι αὐτὴ θὰ χωρίζομασθε δυσάρεστημένοι ἀπὸ μιὰ παρεξήγησι. Καὶ τώρα ἀκούστε με, κ. Πλεμόν. Ἀκούστε με χωρὶς νὰ μὲ παρεξηγήσετε. Εἶνε τολμηρὸ αὐτὸ ποὺ κάνω αὐτὴ τῆ στιγμὴ. Μὰ δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ γίνῃ διαφορετικὰ. Ἐνομίσαστε λοιπὸν πῶς δὲν ἐγνώριζα τὴν οικονομικὴν σας κατάστασι; Καὶ τί σημαίνει ἐξ ἄλλου ἂν εἴσθε πτωχός; Καὶ τὸ ὄραϊο σας ἐπάγγελμα; Καὶ τὸ μέλλον σας; Ὅλ' αὐτὰ τὰ λησμονῆτε; Σᾶς τρομάζει λοιπὸν ὁ πλοῦτος μου; Γιὰ νὰ σᾶς καθουσιάζω σᾶς λέγω: Ποτέ δὲν μ' ἐμπόδισε ἡ περιουσία μου νὰ ζῶ ὅπως μοῦ ἀρέσει καὶ ν' ἀγαπῶ ὅποιον μοῦ φαίνεται ἄξιος τῆς ἀγάπης μου. Ἡ περιουσία μου!... Ναι, τὸ γνωρίζω, τρομάζει καὶ ἀπομακρύνει ἐκείνους ποὺ ἐγώ...

Σταμάτησε ἀπότομα.

Ἐνας λυγμὸς τὴν ἔπνιξε.

Ἄλλὰ συνῆλθε ἀμέσως καὶ εἶπε στὸν Φρειδερίκο:

— Λοιπὸν εἴσατε τόσο ἀδιάλλακτος, κ. ναυτικέ; Δὲν θὰ μὲ συγχωρήσετε ποτέ διότι εἶμαι πλοῦσις;

— Μὴ μὲ εἰρωνεύεστε, δεσποινὶς, εἶπε ὁ Φρειδερίκος.

— Δὲν σᾶς εἰρωνεύομαι καθόλου, κ. Πλεμόν, τοῦ ἀπάντησε ἡ Λευκὴ. Γιατί νὰ σᾶς εἰρωνεύω; Ἀντιθέτως, σᾶς συμπαθῶ γιὰ ὅ,τι σᾶς συμβαίνει...

Ὁ Φρειδερίκος σήκωσε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε τὴν νέα περιέργα.

(Ἄκολουθεῖ)

Δὲν χορεύουν, πετοῦν!...